

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie radcy prawnego **M. B.** obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, po rozpoznaniu 29 grudnia 2022 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu, kasacji obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z 17 lutego 2022 r., sygn. akt WO – 181/21, utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z 21 czerwca 2021 r., sygn. akt D [...],

postanowił:

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- II. zasądzić od obwinionego radcy prawnego M. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwudziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Radca prawny M. B. został obwiniony o to, że będąc wezwany pismem z dnia 7 lipca 2020 r. przez Rzecznika Dyscyplinarnego – B. M. do złożenia w terminie 14 dni od dnia doręczenia pisma, pisemnych wyjaśnień w sprawie ze skargi pana D. Z. -w sprawie o sygn. akt RD [...], które to pismo zostało przez obwinionego skutecznie odebrane w dniu 21 lipca 2020 r.- do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, nie wywiązał się z obowiązku złożenia pisemnych wyjaśnień w wyznaczonym 14 dniowym terminie tj. od daty otrzymania wezwania Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie zawiadomienia nadesłanego przez D. Z. w

sprawie pod sygn. akt. RD [...], do dnia wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 62 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z 21 czerwca 2021 r. uznał radcę prawnego M. B. ([...]) winnym zarzucanego we wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę upomnienia oraz na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionego radcy prawnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 500 złotych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie nie uwzględnił odwołania obwinionego i orzeczeniem z 17 lutego 2022 r. utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego oraz zasądził od obwinionego 1.800 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Obwiniony w kasacji zarzucił rażące naruszenia prawa materialnego, mianowicie art. 62 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przez przyjęcie, że wyjaśnienia obwinionego z dnia 31 lipca 2020 r. nie spełniały ustawowych wymogów wyjaśnień, zgodnie z ich interpretacją dokonaną przez WSD KIRP w Warszawie w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia na stronie 4, podczas gdy stanowiły właściwe wyjaśnienia skarżącego i tylko niechęć rzeczownika dyscyplinarnego B. M., kierującego się osobistymi pobudkami, spowodowała wszczęcie przeciwko skarżącemu postępowania dyscyplinarnego i postawienie zarzutów skarżącemu

oraz niewspółmierność kary w stosunku do rzekomego przewinienia dyscyplinarnego, w szczególności w zakresie orzeczonych przeciwko obwinionemu kosztów postępowania dyscyplinarnego oraz kosztów postępowania odwoławczego, które wynikało jedynie z zaniedbania rzecznika dyscyplinarnego, który nie odpowiedział na email obwinionego z dnia 31 lipca 2020 r. i nie wskazał, że obwiniony może złożyć wyjaśnienia w dodatkowym terminie, z przekroczeniem terminu wynikającego z art. 62 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Wynikało także z niechęci rzecznika dyscyplinarnego B. M. do skarżącego, kierującego się osobistymi pobudkami, które spowodowały wszczęcie przeciwko skarżącemu postępowania dyscyplinarnego i postawienie mu zarzutów. Skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna, gdyż stan faktyczny nie był sporny a przepis Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jasno określa obowiązek, którego skarżący nie wypełnił.

Kasacja może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej – art. 62³ ustawy z 7 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Radca prawny wezwany do złożenia wyjaśnień przez rzecznika dyscyplinarnego obowiązany jest złożyć wyjaśnienia w wyznaczonym terminie – art. 62 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Obwiniony odebrał wezwanie do złożenia wyjaśnień i udzielił odpowiedzi w emailu z 31 lipca 2020 r., że w związku z otrzymanym wezwaniem do złożenia wyjaśnień, mając na uwadze zaplanowany urlop, nie jest w stanie złożyć wyjaśnień wcześniej niż po 24 sierpnia 2020 r.

W sprawie nie ustalono, iż brak odpowiedzi ze strony Rzecznika Dyscyplinarnego oznaczał, że obwiniony został zwolniony od obowiązku złożenia wyjaśnień. Po 24 sierpnia 2020 r. obowiązek złożenia wyjaśnień był nadal aktualny, wszak chodziło o wezwanie do złożenia wyjaśnień w odniesieniu do konkretnej skargi.

Informacja o urlopie nie stanowiła wykonania obowiązku złożenia wyjaśnień w sprawie.

Rzecznik nie musiał ponownie wzywać obwinionego do złożenia wyjaśnień, skoro obwiniony otrzymał wezwanie i wskazał, że „nie jest w stanie złożyć wyjaśnień wcześniej niż po 24 sierpnia 2020 r.”.

Od tego terminu, zważając na zaplanowany przez obwinionego urlop, Rzecznik nadal oczekiwał na złożenie wyjaśnień przez obwinionego.

Zaniechanie obowiązku złożenia wyjaśnień, ciążącego na obwinionym, świadczy od jego winie i potwierdza niewykonanie obowiązku, skoro po 24 sierpnia 2020 r. miał wystarczający czas, ponad 14 dni, do złożenia wyjaśnień w sprawie.

W takiej sytuacji nie można stwierdzić naruszenia prawa w orzeczeniu dyscyplinarnym ani kary nieadekwatnej do przewinienia.

Nie występują zatem przesłanki do wniesienia kasacji z art. 62³ ustawy o radcach prawnych i z art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W postępowaniu karnym kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Żadna z wskazanych wyżej przesłanek kasacji nie spełnia się w tej sprawie.

Z tych przyczyn kasacja jako oczywiście bezzasadna została oddalona.

O kosztach orzeczono na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z 18 czerwca 2003 r.

[as]

I.n